

Mielikuvatarina: Tänään ruokalassa

Ruokalassa oli tungosta, kuten tavallista. Yläkoulumme ei ole mikään jättiläisruokala, mutta ruokala tuntuu olevan aivan liian pieni 300 oppilaalle. En olisi varmaan kiinnittänyt mitään huomiota koko tapaukseen, harvoin katselen seiskaluokkalaisten touhuja, mutta tällä kertaa tulin ruokalaan kuitenkin hieman muita luokkalaisiani myöhemmin. Olin jäänyt luokkaan keskustelemaan opettajan kanssa ja jouduin hieman pyörimään ympäriinsä ruokalassa etsiessäni omia kavereitani, joiden kanssa aina istumme yhdessä.

Omaa seurueitani etsiessäni kiinnitin huomiota tyttöön, joka istui yksin pitkän pöydän päädyssä ja söi ruokaansa vaivaantuneen näköisenä. Muistelin, että tytön nimi olisi ollut Päivi tai Tuuli, mutta en ollut siitä ihan varma, sillä en ollut koskaan jutellut hänen kanssaan mitään. Pöydän toisessa päässä istui tytön rinnakkaisella seiskaluokalla olevia poikia, jotka tunsin kyllä nimeltä. Ja niin tunsin varmasti koko koulun, sillä nämä pojat tuntuivat olevan aina esillä, hyvässä ja pahassa. Pojat olivat kumartuneina yhden porukasta puhelimen ympärille, nauroivat keskenään suureen ääneen ja vilkuilivat välillä tytön suuntaan. Tyttö tuntui tyhjentävän lautastaan aina vaan nopeammin, ikään kuin hänellä olisi kova kiire pois ruokalasta.

"Kattokaa mikä possu! Täällä on pakko laittaa vielä hidastettuna", sanoi puhelinta pidellyt poika ja muut säestivät naurulla. Silloin vasta tajusin, että pojat olivat kuvanneet kännykällä tytön syömistä ja ilmeisesti ainakin suunnittelivat videon jakamista jossakin. Inhottavaa ja lapsellista, ajattelin, ja minua alkoi harmittaa tytön puolesta. Mietin jo, että pitäisikö asiaan puuttua, mutta tapanani ei nyt yleensä ole sekaantua ihan vieraiden tyyppien asioihin. Ja vaikka pojat olivat vasta seiskaluokkalaista, minusta tuntui, että he olivat sen tyyppisiä, ettei heidän kanssaan kannattanut olla eri mieltä. Ties mitä he olisivat seuraavaksi keksineet tehdä minulle. Niinpä vain seisoin lähellä tätä pöytää, yritin katseellani tavoittaa omia kavereitani ja samalla syrjäilmällä vilkuilin, miten tilanne poikien ja tytön välillä kehittyi.

Pojat huutelivat nyt tytölle kaikenlaisia typeryyksiä ja kuvasivat hänen syömistään entistä avoimemmin. Muutamia muitakin seiskaluokkalaista oppilaita oli kerääntynyt pöydän ympärille seuraamaan tilannetta. Tytön lautaset la oli vielä paljon ruokaa, mutta hän näytti jo suunnittelevan pöydästä poistumista. Hän näytti todella surulliselta ja neuvottomalta. Huomasin pöydän ympärillä seisovien joukossa yhden omalla luokallani olevan tytön, Katin, joka seurasi tilannetta myös kummastellen. Kati tuntui tajuavan nopeasti, mistä tilanteesta oli kysymys. Kati oli ollut jo menossa viemään tarjotinta pois, mutta hän jäikin seisomaan tytön viereen ja moikkasi häntä iloisesti.

"Hei, tässä on näköjään vapaata, sopiiko että mä istahdan tähän hetkeksi syömään vielä mun näkkärin loppuun?" Kati kysyi tytöltä. Tyttö nyökkäsi vaisusti, mutta hänen kasvonsa näyttivät jo paljon helpottuneimmilta. Tyttöä kuvanneet pojat hiljenivät välittömästi Katin tultua paikalle. Kati oli ysiluokkalainen ja hänellä oli paljon kavereita. Hän oli myös usein järjestämässä kaikenlaisia tapahtumia koulussa, joten luulin, että nämä pojat tunsivat Katin ainakin nimeltä. Kati tuijotti poikia avoimen kysyvästi, hän halusi selvästi tehdä poikien olon epämuikavaksi.

"Onks sulla joku ongelma?" se pojista, joka äsken oli kuvannut kännykällään, kysyi.

"Ei, ei mulla ole. Mutta teillä tuntuu olevan ongelma: teillä ei ole käytöstapoja!" Kati vastasi pojille.

Olin todella ylpeä luokkakaveristani. Miten se osaakin aina keksiä, mitä kannattaa sanoa. En enää kuullut, mitä Kati ja pojat juttelivat, mutta näin miten pojat näyttivät kuvaamisessa käytettyä kännykkää Katille. Kati nyökkytteli pojille ja päätin poikien näyttäneen Katille, että he olivat poistaneet kuvaamansa videon. Kati ja pöydässä istunut tyttö lähtivät yhdessä viemään tarjotinta pois.

Huh, onneksi Kati sattui paikalle. Muutamalla lauseella koko tilanne oli keskeytetty. En osaa edes kuvitella, miten paljon harmia tapauksesta olisi vielä voinut syntyä, jos kukaan ei olisi puolustanut tyttöä. Pöydän ympärille kerääntyneet oppilaat katsoivat Katin ja tytön perään ja minusta tuntui, että monet muutkin ajattelivat, että oli todella hyvä, että joku uskalsi puuttua tuohon älyttömään tempuun.